

Helsingissä $\frac{12}{11}$ 96.

Kulttu, kulttu!

Kirjeesi tuli määrättyyn aikaan. Mitä
tapa siitä nyt sanoisin? Tahtoisiin
lentää luoksesi... sylkeillä sinua ja
tukehduttaa seuteluillani... Rakas,
armas Maisu! — "ihan turhaan sa,
maailma, koetat, sydäntunteita saada pois" —
"kevytpäivää lämpöisemmin Lira, impeisi,
sylkeilu" — Tämä laulu se on minulle,
"Niiu kaihvan" on sulle, ja onhan molemmat
mat molemmille...

Todellakin, kun ajattelen, kuinka pahoja
ne olivat sinulle silloin syksyllä — ja
taitavat vieläkin muutama? —, oikein ih-
mettelen, että jaksot se kestää. Vaan
sitätahan sydämesi karkoikin! Kulttu =

enemmän saamme toistemme tähden kii-
siä, sitä rakkaammiksi tulemme toisil-
lemme — ja sitä enemmän voimme ki-
sitte muille antaa anteeksi!

Ovi, Majani, kyllä minäkin olen typerä
silloin syhyellä, vasta kokemukset ne te-
kee vähän viisaammaksi. Nyt perästäpäin
en voi muuta kuin nauraa itselleni —
vaikka kaikki nuo „jitut“ itse asiassa
vaan lisäävät rakkauttani. Nekin oli
lähetetty tiedustamaan, kuinka kestävä se
rakkauteni olisi. „Terveysta se on tässä
maailmassa“, niinkuin Kaarlo Saaso. Ei-
hän ne ulkopuolella seisovat ihmiset kos-
kaan soisi, että kaksi „nuorta“ ja hyönte-
jä kaunista ihmistä rakastaisi ja
vielä vahemmin „saaisi“ toisiaan.
Saatpa nähdä, kyllä meille vielä tulee
moni kiihastuli läpikäytäväksi, ennen-
kuin paradysiin pääsemme. Vaan
mitäs siitä? Ovi me maailmasta!
Me rakastamme ja „sitä“ me olemme
kaksi!.. Olemme iloisia, nauramme

ja annamme muille — anteeksi. Eikös
minä, kiituni?

Ja onhan meillä ystäviäkin, jotka ai-
vat mielellään seurovat, että sinä olet mi-
nua ja minä sinua. Onhan meillä Aili-
ja Tsani ja Gerda, Raarlo, Yrjö, Oskar —
ehkä Orbra Musavirta ja rouva Sep-
pänen (!) y. m. — — — — — En voi muuta
kuin riemuita, kun sinä rakastat meitä.
Jospa olisit täällä tai jospa olisit siellä,
kyllä sitä oltaisiin iloisin ja nautet-
taisiin maailmalle, että se "suotta
soittaa kätäkelloja, ilolauluja eikä kun-
ois."

Muistau niin hyvin, kunika Helmi Aho
kerran syksyllä sanoi minulle: "Saa nähdä, Pet-
terillä, mitä sinusta tulee, sinä, joka o-
let niin hurvinaisen, niin ihmeellisen
lahjakas. Tuleekohan sinusta jotakin
suurta vai tuleekohan tavallinen "perheen-
pappa", jonka suurin ilo on heidän päiväl-
linen?"... Minkä iirikuvauksen antoi
perheensistä! Luuliko hän, että se oli

si, "suurta" jos Petter pyrkäisi Maisensa ja
rupeaisi menneeksi, puhumattakaan muusta.
Oi, kuinka hän pettyi, jos niin luuli! Petterin
mielensä oisi varman askel kauas pois "seur-
ruuden" tieltä, jos sen tekisi. Eyllä Pek-
ka rukooille huomalattaan ja Maisa Pek-
kansa puolesta — eikö niin? —, ettei Pek-
ka "suureksi" tulisi, vaan suureksi Hänen
silmissään, jos ihmiset sanoisivatkin
vähäpätöiseksi... Ja jos Hilja Auer oikein
mieltii asiaa, niin ei hän sitä tarvitka-
kaan. Niinkuin jo olen Sulle hertonut,
hän on muuttunut. Eihän enää koeta
vieroittaa minua Penusta... Meidän on
muistaminen, kuinka äärettömästi hän
on saanut härsiä avioliiton. Ei ole
ihme, jos hän olisi kova. Säälin häntä
ja pidän hänestä miinkuin kaikista härsi-
vistä... Samoin neiti Pitkanen. Onko
hän koskaan ollut niin onnellinen kuin
me? Onko hän itse syyppää yksinäiseen,
kuka tiesi ilottomaan elämänsä? Oi, Sää-
likämmme, rakotakaamme häntä. Ehkei

hän saata käsittää, uskoa, että kaksi ih-
mistä julkalauti toisinaan niin, että su-
lautuivat yhteen hiljaiseksi sopusain-
nuksi...

Kuitenkin ihmettelen, että hän saattoi
sanoa, että Tekha ehkä setter Maisem-
kin kanssa kävelee noin myöhään yöhön
ja estää häntä läksyjä lukemasta, kun
kerran Helsinkiin tulee. Niinکه hän
Ida ruikka minua tuntee? Sitä paitsi
emme Oskariin kanssa koskaan kä-
vele myöhään yöhön; siinä oli suora
erokys, sillä tuo „myöhään yöhön” kä-
veleminen on tapahtunut vain pari, kol-
me kertaa — viime syksynä, silloin kun Ida
oli täällä! Kyllä viime lukukautena olim-
me paljon yhdessä, melkein joka päivä, mut-
ta se tapahtui kl. 4:00 ja 5:00 välillä päivällä;
tai kl. 7:00 ja 9:00 aamu, joskus $\frac{1}{2}$ 10:00 illalla.
Tämä lukukautena taas emme ole olleet
yhdessä kuin pari kertaa viikossa —
mutta Todellakin, jos Oskarin hylkäisi
hänen ystävänsäkin, kuka hänelle sitte

jäisi? Koti, joka häntä ei ymmärrä, te-
verit, jotka houkuttelevat pakkuuteen...
Oskari ja minä, me olemme yhdessä kehity-
tyneet, ensin molemmat olimme tyhmiä,
sitten vähitellen olemme oppineet ystä-
jä toisti ymmärtämään. Ja molemmat
uskomme, että seurustelumme on tuottanut
meille hyvää. Välisti Oskar sanoo: "jospa
ainu saisin olla Leonasi, silloin en pa-
ha muistaisikkaan." Ja hän on todellakin
minua rakastanut ja rakastaa vielä. Mel-
lä on paljon, paljon runollisia muistojä-
siinkin ystäväytemme ensi ajoista. Oi,
kuin on niistäkin paljon kertomista sulle!
Ystävä rakka, hänelle ei vielä ole suotu sitä
onnea kuin minulle. Vaan odottakoon. Herran
on häneen aikaus. Jatkan niin kehittyä,
että kaikki epätasaisuudet on poistettu. Toi-
von, ettei kestä kauvan. — — —

Tämän kirjoitin eilen maanantaina.
Olin niin ilmeesti innostunut sekä sen
kirjeen johdosta kuin Gerdelle kirjoitit että

seu jonka minä sain... Halusin oikein
sydämmestäni selittää, kuinka sinua ra-
kastan ja kuinka mielissäni olen, kuin ke-
rot mulle surusi. Kaikki puhukaamme
toisillemme suoraan ja totta, kyllähän
me ymmärrämme toisiamme! Yhdessä
itkeäkäämme, yhdessä iloitkaamme, oi ruu-
seni suloinen! — — — Ja nyt et enään
huoli muistella et Hilda Auerin kovuu-
ta etkä Ida Pitkäsän levottomuutta. Al-
kööntä mielesi olko yhtään karkera — Se-
kan tähden! ... Kulta, kulta. — — —

Kyllä kai Gerda pian vastaa sulle. Vie-
lä ei ole ehtinyt. Muneu lisäksi on vielä
alkanut masurkka-kurssia. Kyllä hänestä
nyt aika daami tulee! Moittii mua rauk-
kaa kovasti, kun ei ole mulle halua käydä
taussiaisissa ja huvituksissa. Oaan miin-
käs sille voi? ... Kylläpä hän pitää mi-
nusta kumminkin. —

Sigrid tahtoo kirjjeensä koululle, sen-
tähden etkä "se on hauskenpi", niinkuin

hän sanoo. Attelles! Hän on muuten
alkanut ottaa soitto-tuntia mutta — yhden
tunnin viikossa. Tänään oli ensimmäi-
nen tunti... Sa nähdä nyt, kuinka se
leusuu... Niinkään se kävi, kuin yhdessä
pyyssiint, jerrin ja sikke. Mielelläänhan sen
teen. Ehkä se on hänelle hauskuudeksi...
Ehkö sinäkin niin arvele? —

Tuo yksi sana on varmaan „mieh lehdin“
= nojautum, lepäim. Arvasinko? —

Oskarella on myös kirje Sulle. — Kyt-
lähan uskon, että Kaarlo onnistu pitämään.
En minä kovasti ole kirjettä odottanut-
kaan. Täisi olla muun kirjeeni hälle ky-
viä laika. — Jussi kävi jerrin sanomassa
että kirjoitin tänään. —

Pajon terveisin Papalle ja muilta
Aidille ja sinulle! Onko Niti saanut
sen kirjeen, jonka kirjoitin hänelle viime
Korstaini saatuasi aikin Tuon kau-
van kadoksissa olleen kirjeen? —

Oskarella paljon terveisin Aidille ja neiti
Pitkäselle. Samoin minulta, niinkään

„Oskari Oskari“
Kirjoita taas pian, kallis Maija, small uskothuisen
Pepillei.